శాస్త్రి - రావు

రావుకు జాబు వచ్చింది. అందులో శాస్త్రి చనిపోయాడని ఉంది.

ఆ జాబు చూసుకుంటూ రావు అలాగే నిలబడిపోయాడు. ఉన్నట్టుండి అతడు "శాస్త్రి కాదు చచ్చిపోత! నేనే పోయాను! రావే చచ్చిపోయాడు!" అంటూ కుర్చీలో కూలపడ్డాడు.

'శాస్త్రి' అంటే కామశాస్త్రి, 'రావు' అంటే కామేశ్వరరావు. ఇద్దరూ కామయ్యగారి మనుమలూ. పేరింటిగాళ్ళను. శాస్త్రి కొడుకు కొడుకు; రావు కూతురు కొడుకు. రావు కాకినాడలో పెరిగాడు. చిన్నప్పుడే క్రాపింగు పెట్టించారతనికి. ఇంగ్లీషు బళ్ళో చేరిపించారు. హైస్కూల్లో ఉండగానే సంస్కార్ల కబుర్లు వినపడేవతనికి. బాల్య వివాహాలు కూడవనీ, రజస్వలానంతరమే చెయ్యాలనీ, చిన్నపిల్లలకు ముసిలివాళ్ళను కట్టిపెట్టటం, వితంతువులకు మళ్ళీ పెళ్ళిళ్ళు చెయ్యకపోవటం అన్యాయాలనీ, అతడు పెళ్లి అంటే ఏమిటో సరిగా తెలియని యీడులోనే బ్రహ్మసమాజంవారి మీటింగుల్లో వింటూ వచ్చాడు.

శాస్త్రికి మొదట్నుంచీ పిలకే ఉండేది. స్వగ్రామం రాజారాం ఎలిమెంటరీ స్కూల్లోఉన్న చదువేదో చదివాడు. తర్వాత తాతతోటి తండ్రితోటీ పొలం వెడుతూండేవాడు. రావు శెలవుల్లో తాతగారింటికి వస్తూండేవాడు. శాస్త్రి పిలకను చూచి వేళాకోళం చేసేవాడు. శాస్త్రి ఏం మాటాడినా, "పల్లెటూరి రైతువి, నీకేం తెలుసు పోవోయ్!" అంటూండేవాడు. శాస్త్రికి మాత్రం కోపం వచ్చేది కాదు. రావుబావ నాగరికుడనీ, సంస్కారి అని, తనకు యుక్తమని తోచినదల్లా నిర్భయంగా చేయగలడనీ, తనలా మల్లే పిరికివాడు కాడనీ అతణ్ణి మెచ్చుకుంటూండేవాడు. తాను ఎంత పిరికి కాకపోతే, పిలకైనా, తీయించుకోలేకపోతాడా? తీయించేస్తే, తండ్రీ, తాతా కోప్పడతారన్న భయమే అయిరి!

శాస్త్రి చెల్లెల్ని రావుకిచ్చి, మేనరికం చేద్దామని అతని మేనమామ ఆశించాడు. కాని రావు ఒప్పుకోలేదు. 'ఆరోగ్యశాస్త్రరీత్యా మేనరికం దూష్యం' అన్నాడు. అంతే కాకుండా తన చదువు పూర్తయి, ఉద్యోగంలో ప్రవేశించాక గాని పెళ్లిమాట తలపెట్టనన్నాడు. మేనల్లుడంత నిర్మొగమాటంగా ఉన్నందుకు శాస్త్రి తండ్రికి కోపం వచ్చింది. కాని శాస్త్రికి కోపం రాలేదు. 'నా బావ తనకు యుక్తమని తోచినదల్లా నిర్భయంగా చెప్పేస్తాడు!' శాస్త్రి తండ్రి మరో సంబంధం చూసి పిల్లకి పెళ్లిచేశాడు. శాస్త్రికి మేనరికం సిద్ధంగా ఉండగనక చెల్లెలి పెళ్లిలోనే అతని పెళ్లికూడా ఐపోయింది.

రావు బి. ఏ. ప్యాసై నౌకరీలో ప్రవేశించాకే పెళ్లిచేసుకున్నాడు. అతడు చదువుకున్న చదువుకి కలెక్టరీ ఉద్యోగమైనా కాకపోతుందా అనుకునేవాడు శాస్త్రి. రావుకి కలెక్టరీ కాలేదు గాని కలెక్టరాఫీసులో గుమాస్తా అయింది.

రావు సంతానములో మొదటిది ఆడపిల్లే. ఆమె పుట్టడంతోనే అందరూ 'లచ్చమ్మగారు పుట్టింద'న్నారు. కాని, రావు ఆమెకు తనతల్లి పేరు పెట్టలేదు. నాజూకుగా ఉంటుందనితోచి, 'సరోజిని' అని బియ్యం మీద రాసేశాడు. 'సరోజ' అని పిలిచేవారు. ఎదిగినకొద్దీ, సరోజకి రోజా పుష్పానికుండే సౌకుమార్యం, అందం వచ్చాయి. ఖర్చెక్కువైనా కాన్వెంటు చదువే మంచిదనిపించి రావు సరోజను కాన్వెంటులోనే చేర్పించాడు. పిల్ల చకచకా ఇంగ్లీషు మాట్లాడుతోంటే, బి. ఏ. ప్యాసయిన తనకన్న బాగా మాట్లాడుతోందని మురిసిపోయేవాడు.

శాస్త్రికీ పిల్లలు పుట్టారు కాని మొదటి ఇద్దరూ మగపిల్లలు. మూడోదే ఆడపిల్ల. సరోజకన్న నాలుగేళ్లు చిన్నది. దానికి శాస్త్రి 'సుబ్బమ్మ' అనే పేరే పెట్టాడు. శాస్త్రి సుబ్బమ్మకి ఎనిమిదోయేట పెళ్ళి నిశ్చయం చేసి, పిలుపుకోసం కాకినాడ వెళ్ళాడు. రావు, 'ఇంత చిన్నతనంలో పిల్లకి పెళ్లియేమిటి?' అని శాస్త్రిని కేకలేశాడు. బాల్యవివాహాలవల్ల వచ్చే అనర్థాలన్నీ చెప్పాడు. 'పన్నెండేళ్ళు వచ్చినా, సరోజకి నేను ఆమాటే తలపెట్టటంలేదు చూడు' అన్నాడు. శాస్త్రి చిన్నబుచ్చుకుని ఇంటికొచ్చాడు. 'పెళ్లి చెయ్యటమా, మానటమా?' అన్న మీమాంసలో పడ్డాడు. కాని అక్కడంతా, 'ఏమిటి శాస్త్రీ నీకేమైనా పిచ్చిపట్టిందా? ఆ ఇంగ్లీషు

మేను మాట పట్టుకుని, నిశ్చయమైన పెళ్ళిమానటమేమిటి?' అని చీవాట్లు పెట్టారు. అనుకున్న ముహూర్తానికి పెళ్లి ఐపోయింది.

రావు పెళ్ళికి వెళ్ళలేదు. భార్యనీ పిల్లల్నీ కూడా పంపలేదు. 'పిల్లలు సరదాగా చూస్తారు. వెళ్లొస్తాం పోనీ' అందామె. బాల్యవివాహాలకు వెళ్ళరాదనేశాడు రావు.

ఆ మరుసటేడు శాస్త్రికి గొప్ప విపత్తు వచ్చింది.

పండుక్కి అత్తారింటికి వచ్చిన సుబ్బమ్మ మొగుడు పద్దానుగేళ్ళ కుర్రవాడు. ఈడుపిల్లలతో ఈతలకు వెళ్లి కాలువలో మునిగిపోయాడు. అల్లుడి శవాన్నీ, కూతురు మొహాన్నీ చూచి 'నేనేం పాపం చేశాను దేవుడా, నన్నిలా శిక్షించావు?' అని గుండె బాదుకుంటూ ఏడ్చేడు శాస్త్రి. ఒక్క శాస్త్రి కాదు, గ్రామం అశేషం ఏడ్చింది.

ఈ ఘోరవార్త విన్న రావు, భార్యతో 'చూశావా, చెపుతే విన్నాడు కాదు' అన్నాడు. 'ఇప్పుడామాట ఎందుకు? వెళ్లి చూసిరండి' అన్నదామె.

పరామర్శకు వచ్చిన రావుని కౌగలించుకొని శాస్త్రి, 'నువ్వు వద్దంటే వినక పెళ్లిచేసి, ఇలా దీని గొంతుక కోసేశాను బావా!' అని వెక్కి వెక్కి ఏడ్చేడు. రావు కాకినాడ తిరిగివెడుతూ, శాస్త్రితో, 'సుబ్బమ్మకి మళ్ళీ పెళ్ళి చెయ్యి' అన్నాడు. శాస్త్రి విస్తుపోయి 'అదెలా సాధ్యం? ఊళ్ళోవాళ్లూ, బంధువులూ హర్షిస్తారా?' అన్నాడు. 'అలాగని అన్నెంపున్నెం ఎరగని పిల్లని ఆ జన్మాంతం వెధవనిచేసి కూచోపెడతావా?' అని కోప్పడ్డాడు. శాస్త్రి బదులు చెప్పలేదు. రావు వెళ్లిపోయాడు.

కాలం గడుస్తోంది. రావు చెప్పినమాట శాస్త్రి మనసులో మెదులుతోనే ఉంది. సుబ్బమ్మ కంటపడ్డప్పుడల్లా, అతని కడుపు తరుక్కుపోతూనే ఉంది. 'రావు బావ చెప్పినదే సరి. సుబ్బికి మళ్లీ పెళ్లి చేయుటమే న్యాయం కాని—' అక్కడితో ఆలోచన ఆగిపోయేది. ఏవేవో అభ్యంతరాలు కనపడేవి. కాని క్రమంగా కడుపుతీపి ఆ అభ్యంతరాలను ఎదుర్కొని, తల ఎత్తనివ్వలేదు. 'ఊరివాళ్ళు వెలేస్తే కాపురం ఎత్తేద్దాం. బంధువులు హర్షించకపోతే రాకపోకలు మానుకుందాం' అని మనస్సు సమాధాన పరుచు

కున్నాడు. ఎవరితోటీ చెప్పకుండా, నాలుగూళ్లూ తిరిగొచ్చి, సంబంధం సైటుచేసుకొచ్చాడు. పెళ్ళాన్నీ పిల్లల్నీ రాజమండ్రి తీసుకెళ్లి పిల్లకి గప్‌చిప్‌గా పెళ్లిచేసి చక్కా వచ్చాడు.

ఈ సంగతి తెలిసి రావే ఆశ్చర్యపోయాడు. పండుగకి ఆ అల్లుడొచ్చేదాకా ఊళ్ళో ఎవరికీ సుబ్బమ్మ మళ్లీ పెళ్ళిమాట తెలియనే లేదు. "ఎంతవాడు!" అన్నారంతా. అది మెప్పో, దెప్పో తెలుసుకోటానికి శాస్త్రి కెంతోకాలం పట్టలేదు. చైత్ర వైశాఖాలూ, పెళ్ళిళ్ళకాలం వచ్చింది. డోలు సనాయిలతో పిలుపుకు వచ్చినవాళ్ళు శాస్త్రి గుమ్మం వైపు చూడకుండా పై గడపకు పోయేవారు. శాస్త్రి స్నేహితులు కొందరు "మాకు పిలవాలనే ఉందిగాని భైరవభొట్లూ వాళ్ళు 'ససేమిరా, వల్లకా'దన్నారు. మేమేం చెయ్యాం మరి?" అని నసిగారు శాస్త్రి భార్యకి, వెలి వేశారంటే కష్టమే తోచింది అది దుర్భాగం కాకపూర్వమే ఉత్తడా ఊళ్ళోంచి బెజవాడకు మకాం ఎత్తేశాడు.

సరోజకు పద్ధానుగేళ్ళొచ్చాయి. పెద్దమనిషి అయిం'దన్నారు. 'ఇంక పెళ్లి సంబంధాలు చూడండి' అంది రావు భార్య. స్కూలుఫైనలు ప్యాసవుతేనేకాని ఆమాట తలపెట్టకూడద'న్నాడు రావు.

సరోజ, 'అదెంతపని?' అన్నట్లు ఇట్టే స్కూలుఫైనలు ప్యాసయింది. రావు సంబంధాలు వెతకటం మొదలెట్టాడు. ఎక్కడా ఇరవైయేళ్ళ వరుడే దొరకలేదు! అన్నీ లేత మొహాలే, కులహీనమైనా పనికొస్తుందిగాని వరహీనం పనికిరాదుకదా! వెతికాడు, వెతికాడు; ఎవడో ఇరవైయేళ్ల వరుడొకడు కనపడ్డాడు. కాని వాడికి చదువు పిప్రఫారం ఫెయిలవడంతో పూర్తి అయిపోయింది. స్కూలుఫైనలు ప్యాసయిన పిల్లకి పిప్రఫారం ఫెయిలైనవాడెలా పనికొస్తాడు? ఊహూ...మళ్లీ వెతకటం ప్రారంభించాడు. రెండో పెళ్లివాళ్లు కనపడ్డారు. అబ్బే, ఇంత గారవంగానూ పెంచి ఆఖరికి రెండో పెళ్లివాణ్ణా?... కాలం గడిచింది. ఈ లోపుగా సుబ్బమ్మకి శోభనమైంది. రావు భార్యకి తొందర ఎక్కువైంది. కనపడ్డవాణ్ణల్లా 'మా సరోజకు సంబంధం చూసిపెట్టు' అని అడగటం మొదలెట్టింది.

ఆఖరికి ఎవరో గుంటూరులోవున్న ఓ సంబంధం చూసిపెట్టారు. ఇరవై రెండేళ్ళవాడుట బి. ఏ. ప్యాసయినవాడు కూడాను. భూవసతి కూడా చెప్పతగ్గదేనట. ఆ భోగట్టా తెలియటంతోటే, ఒక్క నిముషం

కూడా వృథాచెయ్యకుండా రావు గుంటూరు పరుగెత్తి వెళ్లాడు. ఇతగాడు ఇస్తానన్న కట్నం కానుకలకే వాళ్లేమీ బేరమాడకుండా ఒప్పుకున్నారు. రావు నిశ్చయం చేసుకొచ్చి, భార్యతో, 'మన అదృష్టంకొద్దీ, ఈ వరుడు పెళ్లికాకుండా ఆగిపోయాడు' అన్నాడు. 'ఎక్కడెక్కడి పెళ్లికొడుకుల్నీ ఏరేసి ముడిపెట్టేసే మన సంఘంలో ఈ ఒక్కడూ ఎందుకు మిగిలిపోయాడు?' అన్న సంగతే వాళ్ళాలోచించలేదు. సంబంధాలకోసం తిరిగి తిరిగి, చెప్పు లరిగిపోయేటప్పటికి, మొదటి రోజుల్లోఉండే జాగ్రత్త క్రమంగా సడలిపోయింది.

సరోజకి వైభవంగా పెళ్లిజరిగింది. శోభనం చేదామనుకుంటూంటే పెళ్లికొడుక్కి ఉష్ణం తగిలిందన్నారు. కార్యం అడ్డిపోయింది. 'మునిగిపోయిందేమిటి? మరో ముహూర్తానికి చేదాం' అన్నాడు రావు.

ముహూర్తం పెట్టి వాళ్ళే రాస్తారని ఊరుకున్నాడు రావు. కాని గుంటూరు నుంచివచ్చే ఉత్తరాల్లో అల్లుడికింకా టెంపరేచరు వస్తూనే ఉందని తెలింది. 'ఏమిటి చెప్మా?' అని ఓ మాటు బయల్దేరి వెళ్ళాడు రావు. అప్పుడు గుంటూరులో మెడికలాఫీసరు కృష్ణప్రసాదు. ఆయన రావు క్లాసుమేటు. ఆయనను తీసుకొచ్చి పరీక్షచేయించాడు. టి. బీ. అని తేలింది. 'ఇలా ముదరబెట్టేశారేమిటోయ్!' అన్నాడు ప్రసాదు. రావు గుండె గతుక్కుమంది. ఎప్పట్నుంచి ఇది? పెళ్ళికాకపూర్వంనుంచీ ఉందన్నమాటా? వియ్యాలవారిని నిలేసి అడిగాడు. 'మాకు మాత్రం తెలుసునాండి?' అన్నారు వాళ్లు. అతడు కోపంలో ఏదో అనబోతే 'పిల్లవాడికెలా ఉంటుందో అని మేం బెంగెట్టుకుంటె మధ్య మీ గొడవేమిటి?' అన్నారు. రావు రెణ్ణెల్లు సెలవుపెట్టాడు. అల్లుణ్ణి మదనపల్లి శానిటోరియంలో చేర్పించి అక్కడ మకాం పెట్టాడు. కన్నవాడికన్న ఎక్కువ శ్రద్ధతోనూ, ఓపికతోనూ అల్లుడికి వైద్యం చేయించాడు. వెయ్యిరూపాయలు అప్పు అయింది. కాని, పాపం, మాటదక్కలేదు. పుట్టెడు దుఃఖంతో కాకినాడ వచ్చేశాడు.

పరామర్శకొచ్చిన అమ్మలక్కలలో కొందరు తప్పంతా మొగపెళ్లివారిదే అన్నారు.

'అంత రోగం పెట్టుకుని పెళ్లిచేయడమేమిటి, వాళ్ళ దుర్మార్గం కాకపోతే?' అంది ఒకామె. ఇవతలకొచ్చాక ఆమెకు సమాధానం మరొకావిడ. 'రోగమైతే పెళ్ళి మానుకుంటారుటో? ఆడదాని మంగళసూత్ర

బలం మంచిదైతే, మంచంపట్టిన మొగుడు ఇట్టే లేచి తిరుగుతాడు !' అనేసి సరోజలో కూడా తప్పు లేకపోలేదన్నట్లు తేల్చింది.

శాస్త్రికీ దుర్వార్త తెలీటంతోనే రెక్కలు కట్టుకొచ్చి వ్రాలేడు. తక్కిన వాళ్ళకుమల్లే వెంటనే వెళ్ళిపోకుండా ఓ పదిరోజులు ఆగాడు. ఆ కబురూ, ఈ కబురూ చెపుతో, రావు దుఃఖం శమించేటందుకు పాటు పడ్డాడు.

శాస్త్రీ రావూ కలుసుకుని చాలా కాలమైంది. సుబ్బమ్మ మొదటి భర్త చనిపోయినప్పుడు కలుసుకోవడమే, సరోజ పెళ్ళికికూడా శాస్త్రి రాలేదు రాకపోవటానికి కారణం చెప్పుకుంటూ దరమిలాన ఉత్తరం రాశాడు. బంధువులంతా నన్ను వెలేశారు. సంస్కారివి గనక నువ్వు లక్ష్య పెట్టవు గాని, పెళ్ళికొచ్చిన వాళ్ళంతా నన్ను చూసి సణుగుతారు. అందుకు రాలేదు. మరోలా అనుకోకు. అని రాశాడు. ఆ ఉత్తరం తరవాత, వాళ్ళు జాబులుకూడా రాసుకోలేదు. అంచేత ఇప్పుడు కలుసుకు మాట్లాడుకోడంలో చాలా సంగతులు వెళ్ళాయి.

'జననీ జన్మభూమిశ్చ స్వర్గాదపి గరీయసీ' అన్నట్లు. రాజారాం నుంచి మకాం ఎత్తెయ్యటం చాలా ఇబ్బందిగానే ఉందనుకో. కాని అవసరం...బెజవాడ మకాం బాగానేవుంది. నాజోలీ, శొంఠీ ఎవరికీ అక్కర్లేదు. ఎటొచ్చీ అన్నీ కొనుక్కోవాలి. అంతేకాకుండా నా కిక్కడ ఏమీ వృత్తిలేదు. కాస్త ఇంగ్లీషు చదువుకుని, లెక్కాడొక్కా నేర్చినవాణ్ణి కాదుగదా...ఏమైనా ఇప్పట్లో ఏ సమస్యా లేదులే. శేషిపెళ్లి మళ్లీయేట చెయ్యాలి. మనశాఖలో ఆశలేదు. పై శాఖలలో ఛాన్సు ఎలా ఉంటుందో మరి..."

శాస్త్రి వెడుతూ, వెడుతూ 'సరోజకు మళ్లీ పెళ్లి చేసెయ్ సుమా' అని రావుతో చెప్పలేదు. రావు మొదట్నుంచీకూడా సంస్కారి; సర్వం తెలిసినవాడు; ఎలాగా చేస్తాడు; తాను చెప్పేదేమిటి ?

ఆయేడే సుబ్బమ్మకి కొడుకు పుట్టాడు. మరో ఆర్నెల్లకి శేషమ్మకి పెళ్లి సంబంధాలు చూచారు. స్వశాఖ వెలనాటలోనే వరుడొకడు కన పడ్డాడు. కాని శేషికి అతడు నచ్చలేదు. శేషితల్లి, 'నచ్చలేదంటే ఎలాగే? మన్ని వెలేశారు తెలుసా? నిన్ను పెళ్లిచేసుకుంటానంటూ రావ టమే చాలు. వద్దంటే పెళ్ళి కాకుండానే ఉండిపోవలసొస్తుంది' అంది. శాస్త్రి, 'పోనీలేవే, నచ్చలేదన్నప్పుడు కట్టపెట్టటం ఎందుకు ? నచ్చిన

వాళ్లనే చేద్దాం' అన్నాడు. ఆ అదును చూసుకుని శేషి, 'అట్లైతే రంగమన్నారుకు చెయ్యండి' అంది. రంగమన్నారంటే పక్కింటి వ్యాపార బ్బాయి. అతడూ శేషి అంతకుముందు కూడబలుక్కునే ఉన్నారట! 'నా కభ్యంతరమేమిటి?' అంటూ శాస్త్రి ఆ శుభకార్యం కానిచ్చేశాడు. కాకినాడలో సరోజకి మాత్రం మళ్ళీ పెళ్ళి ఇంకా కాలేదు.

'ఏమండీ, మీ రావుబావ అలా ఊరుకున్నాడు' అంది శాస్త్రితో, అతని భార్య.

'తగిన సంబంధం దొరికి ఉండదు. చదువుకున్న పిల్లాయిరి. అన్ని విధాల నచ్చాలి' అన్నాడు శాస్త్రి.

మరో రెండు సంవత్సరాలు గడిచాయి. సరోజకి పెళ్లి కాలేదు.

శాస్త్రియింట ఓ పేచీవచ్చి, అతణ్ణి ఓ ఊపు ఊపింది. అతని పెద్ద కొడుకు పెళ్ళి చేసుకుంటానన్నాడు. రాజమండ్రి కాలేజీలో తనతో బి.ఏ. చదువుతూన్న కమలకుమారిట పెళ్ళికూతురు. నాయుళ్ళపిల్ల. శాస్త్రి గుండె గతుక్కుమంది. 'వాళ్ళకీ మనకీ ఆహార విహారాల్లో ఎంతో భేదం ఉంటుంది. ఇబ్బంది పడిపోతాం; వద్దు' అనేశాడు. కొడుకు చిన్నబుచ్చుకుని చక్కాపోయాడు. నాలుగురోజులు గడిచాయి. ఐదోరోజున కొడుకుని పిల్చి శాస్త్రి, 'సాధకబాధకాలన్నీ బాగా ఆలోచించుకుని ఫరవాలేదని తోస్తే చేసుకో. నా అభ్యంతరం లేదు' అన్నాడు. ఆ సాధకబాధకాలేవో ఆ వధూవరులు ఇదివరకే ఆలోచించుకున్నారు. మరో పదిహేనురోజులకి రిజిస్ట్రీ మేరేజి అయింది.

కాకినాడలో సరోజకి మాత్రం మళ్ళీ పెళ్లి కాలేదు.

బెజవాడలో శాస్త్రికి జబ్బుచేసింది. జబ్బు అంటే మరేం లేదు. జ్వరం కాసింది. తగ్గిపోతుందనే అనుకున్నారంతా. కాని తగ్గలేదు. నాలుగో రోజుని మాట్లాడుతోనే పోయాడు.

ఆ ఉత్తరం చూసుకున్న రావుకి శాస్త్రి జీవితమంతా ఓ మాటు కళ్ళయెదుట కొచ్చింది. 'ఎంత చొరవమా పేదు శాస్త్రి? నేనేం చేశాను? కబుర్లు చెప్పాను: కోతలుకోశాను'! నా కబుర్లన్నీ అతనిలో కార్యరూపం దాల్చేయి! 'పిలక బావ' అనికదూ ఎగతాళి చేసేవాణ్ణి! చివరిదాకా పిలక జుట్టే శాస్త్రిది. నా కబుర్లూ ప్రసంగులూ ఏమిటి లాభం? ఒక్క పిల్లకి మళ్ళీ పెళ్లి చెయ్యటానికి సాహసించలేకపోయాను! శాస్త్రిబావ కాదు చచ్చిపోత! నేనే పోయాను! రావే చచ్చిపోయాడు!